

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.12.2006, sp. zn. 2 To 94/2006, ECLI:CZ:VSPH:2006:2.TO.94.2006.1

Číslo: 4/2008

Právní věta: Jde-li o předání vyžádané osoby pro trestné činy, u kterých soud nezjišťuje, zda jde o čin trestný podle práva České republiky (§ 412 odst. 1, 2 tr. ř.), není soud oprávněn ani zkoumat otázku promlčení takového činu na území České republiky.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.12.2006

Spisová značka: 2 To 94/2006

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Evropský zatýkácí rozkaz

Předpisy: § 412 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost J. Mc G. B., občana V. B., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2006, sp. zn. Nt 435/2006.

Z o d ů v o d n ě n í :

Na J. Mc G. B., občana V. B., byl dne 20. 2. 2006 soudcem Okresního soudu v Yorku, Velká Británie (District Judge sitting at York Magistrates Court) vydán evropský zatýkácí rozkaz pro sexuální trestné činy na mládeži, jichž se měl ve Velké Británii dopustit jednak v období od 1. 1. 1995 do 1. 1. 1997 a jednak v období od 1. 3. 2005 do 28. 7. 2006.

Dne 11. 7. 2006 byl J. Mc G. B. (dále jen „vyžádaná osoba“) v České republice zadržen a usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 14. 7. 2006, sp. zn. Nt 435/2006, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2006, sp. zn. 2 To 65/2006 (dále jen „vrchní soud“) byl podle § 410 a § 396 odst. 1 tr. ř. vzat do předběžné vazby.

Dalším usnesením městského soudu ze dne 15. 9. 2006, sp. zn. Nt 435/2006, bylo pod bodem I. podle § 411 odst. 1 a § 412 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. ř. rozhodnuto, že vyžádaná osoba se předává pro výše uvedené trestné činy, podrobně specifikované ve zmíněném evropském zatýkáčím rozkazu, k trestnímu stíhání do Velké Británie. Pod bodem II. tohoto usnesení městský soud podle § 411 odst. 4 tr. ř. rozhodl o přeměně předběžné vazby vyžádané osoby na vazbu předávací.

Vyžádaná osoba podala včasnou stížnost proti oběma bodům tohoto usnesení městského soudu. Namítla, že trestných činů, pro které byl na ni vydán soudcem ve Velké Británii evropský zatýkací rozkaz, se nedopustila. Do České republiky přicestovala legálně a protože je občanem Evropské unie, cítí se být i občanem České republiky. Má zde též řadu přátel, zná zdejší kulturní prostředí i národní tradice a má dokonalou představu o existenci všeobecně uznávaných hodnot, na kterých je postaven též právní řád České republiky. Za trestné činy, pro něž je ve Velké Británii trestně stíhána, jí hrozí až doživotní trest odnětí svobody, což je v hrubém nepoměru s tím, jak jsou tyto delikty sankcionovány trestními zákony České republiky. Vyžádaná osoba poukázala rovněž na svůj nepříznivý zdravotní stav (je diabetik, závislý na pravidelných dávkách inzulínu), který by se mohl ve vězení ještě výrazně zhoršit. Navrhla proto, aby napadené usnesení městského soudu bylo v obou bodech zrušeno a znovu bylo rozhodnuto tak, že do Velké Británie předána nebude a současně se propouští z vazby na svobodu.

Když vrchní soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost obou výroků napadeného usnesení i řízení, jež jim předcházelo, dospěl k závěru, že stížnost vyžádané osoby není v žádném směru důvodná.

Především je třeba zdůraznit, že není relevantní, zda vyžádaná osoba se cítí být občanem České republiky. O tomto jejím občanství nebylo rozhodnuto, vyžádaná osoba je občanem Velké Británie a ve Velké Británii se také měla dopustit řady sexuálních trestných činů na mládeži. V napadeném usnesení městského soudu je v zásadě správně poukázáno na to, že podle českého trestního zákona tyto trestné činy odpovídají trestným činům pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák., ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zák. a svádění k pohlavnímu styku podle § 217a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. O tom, zda se vyžádaná osoba těchto trestných činů skutečně dopustila, rozhodne soud ve Velké Británii. V České republice bylo provedeno pouze předběžné šetření, jehož účelem je podle § 409 odst. 1 tr. ř. zjistit, zda jsou zde podmínky pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu. Městský soud napadeným usnesením naprosto správně rozhodl, že tyto podmínky v případě vyžádané osoby splněny jsou. K důvodům jeho rozhodnutí dlužno pouze dodat, že mezi trestnými činy, jichž se vyžádaná osoba měla dopustit od 1. 1. 1995 do 1. 1. 1997, a trestnými činy, které měla spáchat v období mezi 1. 3. 2005 až 28. 7. 2006, uplynula doba více než osmi let. Protože na nejzávažnější z těchto trestných činů – trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák. – je podle českého trestního zákona stanoven trest odnětí svobody od jednoho do osmi let, bylo by podle § 67 písm. c) tr. zák. českého trestního zákona trestní stíhání pro trestné činy spáchané v období od 1. 1. 1995 do 1. 1. 1997 promlčeno (jejich trestnost by uplynutím pětileté promlčecí doby zanikla). Ustanovení § 412 odst. 1 tr. ř. však obsahuje výjimky ze zásady oboustranné trestnosti, pokud vyžadující stát v evropském zatýkacím rozkazu takto označí jedno nebo více z jednání uvedených v následujícím odstavci tohoto paragrafu. Takovým jednáním je podle § 412 odst. 2 písm. d) tr. ř. pohlavní zneužívání dětí, resp. podle bodu b) znásilnění. Z výše uvedeného evropského zatýkacího rozkazu je přitom patrné, že v něm bylo takto jednání vyžádané osoby soudcem označeno.

Vrchní soud tedy shledal předání vyžádané osoby do Velké Británie pro výše uvedené sexuální trestné činy spáchané na mládeži jako plně opodstatněné, takže její stížnost proti bodům I. a II. výroku napadeného usnesení jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl. Pokud jde o přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací, z napadeného usnesení i ze spisu je patrné, že vyžádaná osoba byla již 5. 9. 2005 propuštěna ve Velké Británii na policejní kauci a bylo jí uloženo, aby se dostavila dne 14. 9. 2005 na Centrální policejní stanici v B. Tam se však nedostavila a naopak odcestovala do České republiky, kde se před trestním stíháním ukrývala. Existuje tedy více než důvodná obava, že kdyby byla opět propuštěna na svobodu, uprchla by a tomuto svému trestnímu stíhání se pobytem v cizině nadále vyhýbala. Vrchní soud proto považoval její ponechání v předávací vazbě za nezbytné k dosažení účelu tohoto předávacího řízení.